

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **obec Brzkov**, IČO 00285676, se sídlem Brzkov 68, Polná, zast. Mgr. Bc. Lubošem Klimentem, advokátem, se sídlem Ždírec 99, Polná, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: DIAMO, státní podnik, IČO 00002739, se sídlem Máchova 201, Stráž pod Ralskem, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10. 6. 2024, č. j. MZP/2024/290/861, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 67/2024-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023, č. j. MZP/2023/240/2504, sp. zn. ZN/MZP/2019/560/439 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 4a zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o geologických pracích“), na žádost osoby zúčastněné na řízení k vyhledávání a průzkumu ložiska radioaktivních nerostů stanovil průzkumné území Brzkov s platností jednoho roku ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 10. 6. 2024, č. j. MZP/2024/290/861, zamítl rozklad žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 67/2024-49, zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti tomuto rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítla, že městský soud pochybil, pokud bez dalšího akceptoval závěr žalovaného, podle něhož geologický průzkum v dané lokalitě je v souladu se surovinovou politikou, přestože lokalita nespadá do vládou výslovně preferovaných oblastí (severočeská křída). Tím došlo k popření aplikační závaznosti surovinové politiky jakožto vodítka pro správní uvážení. Městský soud zlehčil také žalobní námitku, že průzkum znemožní obnovu kůrovcem zničených lesů. Dále je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť městský soud nedostatečně odůvodnil, proč považoval rozhodnutí o rozkladu za přezkoumatelné. Ministr životního prostředí totiž ve své argumentaci v podstatě odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aniž by se konkrétně a samostatně vypořádal s rozkladovými námitkami. Dále bagatelizoval námitky stěžovatelky s odůvodněním, že těžba není aktuální. Nesprávně posoudil rovněž otázku existence a povahu zásahu do veřejných subjektivních práv, a to kvůli nesprávné interpretaci judikatury Nejvyššího správního soudu. Nakonec podcenil ústavní rovinu problematiky, kdy stát prostřednictvím státního podniku zasahuje do prostoru obce v rozporu s jejím územním plánem, státní politikou životního prostředí a při absenci veřejné diskuse.

[6] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka nesouladu průzkumného území se surovinovou politikou vyplývá ze stěžovatelčiny nesprávné interpretace surovinové politiky. V předmětném průzkumném území nejsou plánovány žádné terénní práce, ale pouze práce kamerální, které nebudou mít dopad na obnovu lesů a na životní prostředí. Městský soud dále náležitě zdůvodnil, proč považuje žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Stěžovatelka nikde v předchozích námitkách neuvedla, čím konkrétně byla její práva dotčena. Ložisko výhradního nerostu již existuje bez ohledu na stanovení průzkumného území a obě ložiska jsou situována v dostatečné vzdálenosti od zastavěné oblasti obce. Námitku souladu stanovení průzkumného území se surovinovou politikou vypořádal jak žalovaný, tak městský soud přezkoumatelným způsobem. Stanovením průzkumného území nemohlo být zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, přičemž neabsentovala adekvátní veřejná diskuse, neboť správní řízení má zákonem daná pravidla, která byla podle městského soudu dodržena. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

[8] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ačkoliv jí podala pouze podle písmen a) a d) téhož ustanovení, neboť v ní nenamítla žádné vady správního řízení, nýbrž pouze řízení žalobního.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost *lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kasační stížnost *lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že řízení před správními soudy, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno zásadou dispoziční. Jak vyplývá z konstantní judikatury, obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, či ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37). Je na stěžovateli, aby v kasační stížnosti specifikoval zcela konkrétní skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Pokud, jako v tomto případě, stěžovatel své výtky formuluje pouze obecně a nekonkrétně, postačí jejich vypořádání na obdobné úrovni obecnosti.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245) vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dále vyplývá povinnost soudů odpovědět především na klíčové a důležité argumenty procesních stran (viz např. rozsudek ESLP ze dne 22. 2. 2007 ve věci *Krasulya proti Rusku*, č. 12365/03, bod 50).

[13] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku shrnul skutkový stav věci, podřadil jej pod právní normy na věc dopadající a jeho závěry o stěžejních sporných otázkách jsou jasné, srozumitelné a vnitřně bezrozporné. Konkrétně nelze přisvědčit námitce, že městský soud nedostatečně odůvodnil, proč považuje rozhodnutí o rozkladu za přezkoumatelné. Závěry o jeho přezkoumatelnosti jsou totiž obsaženy v bodech 49 a 50 napadeného rozsudku a odpovídají uvedené judikatuře, z níž dále vyplývá, že je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Stejný závěr lze proto vyvodit i ve vztahu k nyní posuzovanému rozhodnutí o rozkladu, které v uvedeném směru odkázalo na prvostupňové rozhodnutí. Shodně nelze přisvědčit námitce, že se městský soud nevypořádal se žalobní námitkou nesouladu stanovení průzkumného území se surovinovou politikou. Městský soud se touto námitkou zabýval v bodech 51 až 59 napadeného rozsudku, přičemž správnost závěrů městského soudu bude posouzena níže. Nejvyšší správní soud proto neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, a proto důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[14] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se souladu stanovení průzkumného území se surovinovou politikou. Městský soud bez dalšího akceptoval závěr žalovaného, přestože daná lokalita nespadá do vládou výslovně preferovaných oblastí, tj. do oblasti severočeské křídly. Tím byla popřena aplikační závaznost surovinové politiky jakožto vodítka pro správní uvážení.

[15] Podle § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, *ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převyší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska.*

[16] Dne 22. 12. 2014 vláda přijala usnesení č. 1086, kterým uložila ministru průmyslu a obchodu, aby zahájil prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení schvalovací proces umožňující přístup státu k exploataci ložiska Brzkov - Horní Věžnice. Za tímto účelem podala osoba zúčastněná na řízení žádost o stanovení průzkumného území podle § 4a zákona o geologických pracích. V průběhu správního řízení přijala vláda usnesení ze dne 14. 7. 2017, č. 441, kterým schválila surovinovou politiku. Podle bodu 3.1.1.1 tohoto strategického dokumentu disponuje Česká republika, oproti okolním zemím, významnými zásobami uranu, což je nepochybně strategickou výhodou. Z bodu 3.2.1 surovinové politiky dále vyplývá, že v oblasti energetických surovin je základní prioritou zvýšení efektivity využívání energetických surovin, přičemž toho lze dosáhnout různými postupy. Jedním z nich je prověření možnosti zajištění adekvátní a akceptovatelné náhrady za dotěžené ložisko uranu Rožná.

[17] V bodě 3.2.4 surovinové politiky jsou poté specifikovány záměry v oblasti těžby a úpravy uranu jako jedné z energetických surovin. Celková strategie státu v oblasti uranového průmyslu, tedy ve věci dalšího využívání domácích zdrojů uranové rudy

pokračování

a zachování domácí produkce této vysoce strategické suroviny vychází ze tří vzájemně navazujících obecných kroků. Prvním je dotěžení ekonomicky využitelných zásob na těženém ložisku Rožná do konce roku 2017. Druhým je vytipování nejvhodnější náhradní lokality (mimo oblast severočeské křídý), zpracování předběžné studie proveditelnosti, studie ekonomické vytěžitelnosti a hodnocení dopadů na životní prostředí, a zvážení účelnosti provedení geologického průzkumu takto vybraného ložiska. Třetím je využití získaného časového prostoru (cca 25 až 30 let) pro vědecký výzkum báňských a úpravárenských technologií, které by umožnily v budoucnu komplexně využít neopominutelné zásoby uranové rudy v oblasti severočeské křídý způsobem, který by nevratně nepoškodil životní prostředí, s cílem získat vědecky podloženou odpověď na otázku, zda budou tyto zásoby v budoucnu vůbec využitelné či nikoliv.

[18] Z výše uvedeného vyplývá, že uran je strategicky významnou energetickou surovinou pro Českou republiku. Ze surovinové politiky vyplývá zjevný zájem na využívání a ochraně domácích zdrojů uranu, přičemž pro realizaci tohoto zájmu byly vytyčeny konkrétní cíle. Jedním z nich je nalezení náhradního ložiska za ložisko Rožná mimo území tzv. oblasti severočeské křídý. Oblast na území stěžovatelky a jejího okolí je právě onou oblastí, kterou lze pod tato kritéria podřadit. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že městský soud pochybil, pokud shledal soulad stanovení průzkumného území se surovinovou politikou. Stěžovatelka přitom nesprávně dovodila, že oblast severočeské křídý je oblastí preferovanou pro nalezení náhradního ložiska uranu, přestože z výše zmíněných pasáží surovinové politiky plyne pravý opak.

[19] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud bagatelizoval její námítky s odůvodněním, že těžba není aktuální.

[20] Nejvyšší správní soud částečně přisvědčil stěžovateli, že možnost budoucí těžby nelze *a priori* považovat za irelevantní námitku v rámci posuzování střetu veřejných zájmů. Ve své judikatuře již opakovaně uvedl, že otázka, zda jiný veřejný zájem nepřevýšil zájem na stanovení průzkumného území, má být zkoumána především ve vztahu k předmětu řízení o stanovení průzkumného území, konkrétně tedy jen k těm činnostem, které mohou být konány na základě rozhodnutí o stanovení průzkumného území (tj. průzkum), bez vazby na další případné využití území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 4 As 155/2018-63, bod 42). Na straně druhé § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích výslovně stanoví, že ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území posoudí také z toho hlediska, zda další veřejný zájem nepřevýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku podotkl, že je-li vysoce pravděpodobné, že pokud bude geologický průzkum úspěšný, požádá soukromý investor i o příslušná povolení nutná pro dobývání nerostu samého, je namístě, aby se správní orgán v co nejranější fázi celého procesu zabýval otázkou, zda neexistuje závažný veřejný zájem bránící těžbě samotné a nečinil tak až ve fázi povolování dobývání nerostu. V opačném případě by účastníkům řízení mohly vzniknout zbytečné výdaje a k posouzení existence veřejných zájmů v souvislosti s možnou těžbou by docházelo později (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, publ. pod č. 2341/2011 Sb. NSS).

[21] Pro posouzení míry hodnocení žádosti o stanovení průzkumného území je významné, zda jde o průzkum, jenž může vést k následné těžbě ložiska (srov. již zmíněný rozsudek

Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 59/2009-142, a ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022-34), nebo se jedná o geologický průzkum, který má sloužit pouze k ověření, zda je v dané lokalitě vůbec možné následné využití lokality k požadovaným účelům, obzvláště má-li stanovení průzkumných území sloužit toliko k vytipování možných území, z nichž pouze na některém proběhne následné využití (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 As 121/2018-47, nebo ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 377/2018-61). V druhém případě by bylo přísné požadovat po správních orgánech, aby se zabývaly otázkou existence veřejných zájmů spjatých s využitím území, protože není ani s jistotou dáno, zda na fázi geologického průzkumu budou navazovat další procesní fáze, resp. výsledky tohoto průzkumu jsou pro další postup klíčové.

[22] V nyní posuzovaném případě osoba zúčastněná na řízení žádala o průzkum za účelem přepočtu zásob vyhledaných a prozkoumaných v úseku Brzkov a stanovení zásob vyhledaných a prognózních zdrojů v úseku Horní Věžnice. S ohledem na výše citovanou judikaturu městský soud pochybil, pokud bez dalšího konstatoval, že těžba není na pořadu dne, a proto stanovením průzkumného území nedochází k dotčení veřejných zájmů obce. V napadeném rozsudku se však ztotožnil se závěry žalovaného ohledně střetu veřejných zájmů, přičemž uvedl, že surovinová, potažmo energetická stabilita, kterou lze zajistit nepochybně i využíváním uranové rudy, případně i její těžbou, je nepochybně zájmem všech obyvatel České republiky. Zároveň uvedl, že žalovaný v procesu poměřování zájmů nepostupoval svévolně.

[23] Žalovaný se v prvostupňovém rozhodnutí na stránce 12 a 13 zabýval poměřováním veřejných zájmů, přičemž dospěl k závěru, že získání informací o kritické strategické surovině provedením průzkumu (finálních geologických prací) ve stanoveném průzkumném území, ochrana výhradního ložiska této kritické strategické suroviny a případná těžba nejsou v rozporu se zájmem na ochraně přírody a krajiny. Zároveň se žalovaný věnoval způsobům případné těžby uranu a uvedl, že by byla tzv. těžbou hlubinnou, která po správně provedené sanaci a rekultivaci má minimální dopad na okolí. Navíc případná těžba by nebyla provedena v celé ploše průzkumného území, přičemž konkrétní území nelze bez stanovení průzkumného území určit. Žalovaný se tedy otázkou následného využití výhradního ložiska zabýval dostatečně, a proto stačilo, když se městský soud v tomto směru ztotožnil s jeho závěry, o jejichž správnosti nemá pochybnosti ani Nejvyšší správní soud.

[24] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud nesprávně posoudil otázku existence a povahy zásahu do jejích veřejných subjektivních práv. Městský soud nesprávně vyložil a aplikoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, publ. pod č. 3903/2019 Sb. NSS. Stěžovatelka v žalobě tvrdila, že rozhodnutí zasahuje do jejího ústavně chráněného práva na příznivé životní prostředí a práva na samosprávu. Městský soud odmítl její námitky jako obecné, ačkoli bylo zřejmé, že se týkají legitimního očekávání obce ve vztahu k územnímu rozvoji, ochraně obyvatel a plánování.

[25] Této námitce stěžovatelky však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. V daném usnesení se rozšířený senát zabýval vztahem aktivní procesní a věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 s. ř. s. V nyní posuzované věci bylo řízení před městským soudem řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Aktivní procesní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí

pokračování

správního orgánu je dána podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tvrzením, že žalobce byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Aktivní věcná legitimace je poté dána důvodností, resp. pravdivostí tohoto tvrzení. Městský soud námitky, resp. tvrzení stěžovatelky neodmítl, ale uvedl, že jsou obecné a argumentačně velmi strohé. Proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatoval, že žalobní body pojednal v takové míře obecnosti, v jaké byly formulovány, přičemž neshledal jejich důvodnost. Nelze dále souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že bylo zřejmé, že se její námitky týkaly legitimního očekávání obce ve vztahu k územnímu rozvoji, ochraně obyvatel a plánování. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Je proto odpovědností žalobce, aby v žalobě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí správního orgánu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015-38).

[26] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud podcenil ústavní rovnu problematiky, kdy stát prostřednictvím státního podniku zasahuje do prostoru obce v rozporu s jejím územním plánem, státní politikou životního prostředí a při absenci veřejné diskuse. Uvedenou námitku týkající se rozporu stanovení průzkumného území s územním plánem, státní politikou životního prostředí, a to při absenci veřejné diskuse, však uplatnila stěžovatelka až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli ji mohla uplatnit již v žalobním řízení. Řízení o kasační stížnosti je řízením přezkumným a má se proto zabývat tím, jak se s žalobními důvody vypořádal městský soud, nikoliv věc posuzovat z nových důvodů, které nebyly před městským soudem řešeny. Proto tuto novou kasační námitku shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[27] Shodně Nejvyšší správní soud posoudil námitku, že městský soud zlehčil žalobní námitku, podle níž stanovení průzkumného území znemožní obnovu zničených lesů. Stěžovatelka však takovou námitku v žalobě nevznesla, i když jí v tom nic nebránilo, a učinila tak až v řízení o kasační stížnosti. Proto i tuto stížnostní námitku shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[28] Nejvyšší správní soud neprojednal ani námitku stěžovatelky, že žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně zohlednil střet veřejných zájmů. Námitku nesprávného provedení procesu poměřování veřejných zájmů vznesla stěžovatelka již v žalobě, přičemž městský soud se s touto námitkou vypořádal v bodě 64 napadeného rozsudku. Stěžovatelka však v kasační stížnosti vůbec nereaguje na závěry městského soudu a pouze opakuje svoji žalobní argumentaci. Takovou námitku proto nelze projednat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 193/2016-38, bod 32, ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 As 48/2014-28, bod 34 a ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 As 150/2014-29, bod 20).

[29] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil uvedené právní otázky správně, a proto nebyl naplněn ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu